

תת"ע 4286/01/13 - מדינת ישראל נגד רנה רות שעשוע חסון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

13 ינואר 2014

תת"ע 4286-01-13 מדינת ישראל נ' שעשוע חסון

בפני מאשימה נגד נאשם
כב' השופטת דלית ורד
מדינת ישראל
רנה רות שעשוע חסון

החלטה

בפני בקשתה של הנאשמת, לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, בדבר הגנה מן הצדק, לקבוע כי יש לבטל את כתב האישום שהוגש נגדה.

הרקע לבקשה:

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 16.4.12, שעה 20:30, נהגה ברכב פרטי שמספרו 1150062 ובהתקרבה למעבר חצייה שבצומת הרחובות סוקולוב יהודה ברמת השרון, לא אפשרה להולכי רגל שחצו במחבר החצייה להשלים את החצייה בבטחה, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה. העבירה הינה מסוג ברירת קנס, העומד על סכום של 500 שקלים.

טענות הנאשמת/מבקשת:

ב"כ הנאשמת מבסס את בקשתו על מספר טענות עיקריות:

1. מהמזכר שנרשם אודות האירוע עולה כי באירוע נכחו שני שוטרים, ואולם לא נרשם מזכר על ידי השוטר הנוסף. בהתאם לעפ"ת 40804-06-11 זיתוני נ' מדינת ישראל, אי רישום מזכר על ידי השוטר השני מהווה מחדל חקירתי.
2. אין בידי המשיבה פרטים בנוגע להולכת הרגל, אשר כלפיה נטען ביצוע העבירה. במזכר שנרשם על ידי השוטר שערך את הדו"ח צוין כי **"..הולכת הרגל המשיכה בהליכה. לכן לא הספקתי לקחת את פרטיה.."**
3. לטענת המבקשת הרישום בדו"ח באשר לחסימת שדה הראייה שלה שגוי. שדה ראייתה נחסם על ידי שוטר ולא על ידי רכב נכה.

בנוסף לטענות אלו צוין ב"כ הנאשמת את עברה התעבורתי החיובי של הנאשמת.

עמוד 1

דין והכרעה:

בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 4855/02, מדינת ישראל נ' בורוביץ (להלן - פרשת בורוביץ), נקבעה ההלכה בנוגע להגנה מן הצדק, לפיה:

"..עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט.."

לצורך בחינת הדברים נקבע בפרשת בורוביץ, כי שאלת החלטה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון, טעונה בחינה בת שלושה שלבים: **בשלב הראשון**, על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם, ולעמוד על עוצמתם, במנותק משאלת אשמתו או חפותו. **בשלב השני**, על בית המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים, יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה, נדרש בית המשפט לאזן בין האינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי, תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. **בשלב השלישי**, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו, באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום. בין היתר, עשוי בית-המשפט לקבוע כי הפגיעה שנגרמה לנאשם, תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע.

תורת ההגנה מן הצדק נקלטה בחקיקה הראשית כשנתיים לאחר שניתן פסה"ד בפרשת בורוביץ.

סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות

של צדק והגינות משפטית."

בספרו **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני א', עמ' 1339, אומר המלומד י. קדמי כי הגישה המקובלת היא שאין בהוראות סעיף 149(10), כדי לשנות מההלכה הפסוקה שקדמה לחקיקתו. בע"פ 7014/06, מדינת ישראל נ' אהרון לימור, נאמר על ידי בית המשפט העליון: "**לאחרונה, עוגנה דוקטרינת ההגנה מן הצדק, כפי שפותחה בפסיקתו של בית משפט זה, בסעיף 149(10) לחסד"פ (ראו חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 51), התשס"ז-2007 (התקבל ביום 15.5.07)). לפי האמור בסעיף, נאשם רשאי לטעון טענה מקדמית לפיה "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". המבחנים שנקבעו בפרשת בורוביץ ימשיכו, אם כן, להנחות את בית המשפט בבואו לבחון האם יש לקבל טענה של נאשם לפי סעיף זה.."** דהיינו, המבחנים שנקבעו בפסיקה, ימשיכו גם אחרי חקיקת סעיף 149 (10), להנחות את בית המשפט בבואו לבחון טענה של הגנה מן הצדק.

בבקשה שבפני, מבקש ב"כ המבקשת לבטל את כתב האישום לפי הוראת סעיף 94(ב) לחסד"פ, בכפוף לחזרה מכפירה, וזאת כיוון שהרציונל העומד בבסיסה של ההגנה מן הצדק, הוא שעצם קיומו של ההליך הפלילי כרוך בעיוות דין ופגיעה בתחושת הצדק, עד כדי הצדקה לביטולו של כתב האישום מבלי לדון בו לגופו. לטענת ב"כ המבקשת לא היה מלכתחילה להגיש את כתב האישום כנגד המבקשת וביטולו ימנע התעמרות במבקשת וירפא את הפגם שנוצר.

לאחר שבחנתי את טענות ב"כ המבקשת, באתי לכלל מסקנה כי אין באף אחת מהן כדי להקים עילת ביטול כתב אישום מחמת הגנה מן הצדק. המקום הראוי לבירורן של כל הטענות, הן באשר למחדל חקירתי ומשמעותו המשפטית בהתאם לטענה הראשונה, הן באשר למשמעות היעדר פרטי הולכת הרגל, בהתאם לטענה השנייה, הן באשר לברורה של עובדה מוכחשת בהתאם לטענה השלישית - הוא במסגרת ההליך המשפטי, הכולל שמיעת ראיות, בחינתן, והכרעה לגופן של הטענות. באשר לטענת עברה התעבורתי של המבקשת, אני סבורה כי אין בינו, לבין אי בירור האשמה המיוחסת לה במקרה הנוכחי, מטעמי "הגנה מן הצדק", ולא כלום. אציין כי התביעה לא הגישה עמדתה לבקשה, אך בחינת טענות בא כוח המבקשת לגופן, מביאה למסקנה כי אלו אינן עומדות באמות המידה שנקבעו לתחולת ההגנה מן הצדק.

לאור כל האמור, איני מוצאת כי בנסיבות העניין, כתב האישום מגלה התנהגות קיצונית ושערורייתית מצד הרשות. משכך, הגעתי לכלל מסקנה כי העמדתה לדין של הנאשמת והמשך ההליך הפלילי נגדה, אינם באים בקהל המקרים בהם ההליך הפלילי פוגע פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, ועל כן, אינם חוסים בצילה של ההגנה מן הצדק.

אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

המזכירות תשלח החלטה זו לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ד, 13 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.